

عنوان مقاله:

مقایسه میزان موفقیت و کیفیت زندگی به دنبال سه روش جراحی پرولاپس با حفظ رحم

محل انتشار:

مجله زنان، مامایی و نازایی ایران، دوره 24، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

دکتر زینت قنبری - استاد گروه زنان و مامایی، فلوشیپ کف لگن، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران

دکتر طاهره افتخار - دانشیار گروه زنان و مامایی، فلوشیپ کف لگن، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

دکتر مریم دلداری پسیخانی - استادیار گروه زنان و مامایی، فلوشیپ کف لگن، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

دکتر فیروزه ویسی - دانشیار گروه زنان و مامایی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی کرمانشاه، کرمانشاه، ایران.

دکتر آریتا قنبریور شیاذه - استادیار گروه زنان و مامایی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بابل، بابل، ایران.

دکتر مامک شریعت - استاد پژوهشی بهداشت مادر و کودک، مرکز تحقیقات مادر، جنین و نوزاد، پژوهشکده سلامت خانواده، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

مقدمه: تاکنون درمان پرولاپس رحمی بر پایه هیستروکتومی واژینال و آویزان کردن کاف واژن بنا شده است. اخیراً تمایلی برای حفظ رحم حین جراحی های پرولاپس به وجود آمده است. مطالعه حاضر با بررسی میزان موفقیت و کیفیت زندگی زنان به دنبال یکی از سه نوع روش جراحی پرولاپس با حفظ رحم انجام شد. روش کار: این مطالعه گذشته نگر در سال ۱۳۹۸ در بیمارستان امام خمینی تهران انجام شد. اطلاعات پرونده ۹۹ بیمار با پرولاپس رحم که در طی ۳ سال تحت یکی از سه نوع جراحی پرولاپس با حفظ رحم (منچستر، ساکرواسپاینوس هیستروپیکسی، ساکرال هیستروپیکسی شکمی) قرار گرفته بودند، بررسی و از نظر موفقیت جراحی و کیفیت زندگی مقایسه شدند. ۹۹ بیمار در فالوآپ ۱۲ ماهه، پرسشنامه معتبر بررسی کیفیت زندگی پس از جراحی پرولاپس (PFDI-۲۰) (شاخص آزردهی های کف لگن) را تکمیل کردند. میزان موفقیت بعد از ۱۲ ماه به عنوان پیامد اولیه و عوارضی نظیر جراحی مجدد، تعبیه پساری و احساس توده به عنوان پیامدهای ثانویه بررسی شدند. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار آماری SPSS (نسخه ۲۲) و آزمون های آنووا، کروسکال والیس و کای اسکوئر استفاده شد. میزان p کمتر از ۵/۰ معنی دار در نظر گرفته شد. یافته ها: میزان موفقیت ساکرال هیستروپیکسی از دو گروه دیگر بالاتر بود (حدود ۹۴٪). بیشترین عود در ساکرواسپاینوس به ترتیب در نقاط Ba (۵۰۶/۰±۰۶/۲) و سپس C (۰۸۴/۱±۱/۲) بود ($p < ۰/۰۱$). کیفیت زندگی بیماران تحت جراحی منچستر و ساکرال هیستروپیکسی مشابه و بالاتر از جراحی ساکرواسپاینوس بود. عوارض زودرس پس از ساکرال هیستروپیکسی ایلتوس و اختلال دفع مدفوع بود. نتیجه گیری: هر سه روش جراحی پرولاپس با حفظ رحم میزان موفقیت بالای ۶۰٪ داشتند. هر سه گروه جراحی ۱۲ ماه پس از جراحی کیفیت زندگی خوبی داشتند و از عمل راضی بودند. بالاترین عود پرولاپس در ساکرواسپاینوس و در نقاط Ba و C بود. یافتن عوارض مش به دنبال ساکرال هیستروپیکسی نیاز به پیگیری طولانی مدت دارد.

کلمات کلیدی:

آویزان کردن آپیکال، پرولاپس رحم، ساکرال هیستروپیکسی شکمی، ساکرواسپاینوس هیستروپیکسی، منچستر- فادرگیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1252753>

